அவளைக் கண்டதும் ஸங்கன் சில விநாடிகள் குழம்பினான்; சற்று சங்கடப்படவும் செய்தான். பிறகு, ஏதோ பேசவேண்டுமென்பதற்காக, ''எதற்குச் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''தெரியாத வேலையைச் செய்தால் சங்கடம் ஏற்படுவது இயற்கைதானே!'' என்றாள் சொர்ணா தேவி, பதிலுக்கு.

''அதற்கும் உங்கள் சிரிப்புக்கும் சம்பந்தம் விளங்கவில்லை'' என்றான் ஸங்கன். அவனுக்கு நன்றாக விளங்கித்தானிருந்தது. இருப்பினும், அவள் வாயால்தான் அந்தக் காரணம் வரட்டுமே என்ற யோசனையில் அப்படிப் பேசினான் மேவாரின் இளவரசன். பதிலுக்கு மீண்டும் நகைத்தாள் அவள்.

அத்தியாயம்-6

சிலாதித்தனின் சித்திரம்

திரும்பத் திரும்ப ஒரு பெண் தன்னைப் பார்த்து ஏளன நகை புரிவதாயிருந்தால் எந்த வீரனுக்கும் கோபம் வரத்தான் செய்யுமென்றாலும் ஸங்கன் மட்டும் சிறிதும் நிதானத்தை இழக்காமலே அவளை நோக்கி, ''அரசகுமாரி நீங்கள் எதற்காக நகைக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறியவில்லை'' என்றான்.

''அறிந்திருந்தால் ஏன் கேட்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள் சொர்ணாதேவி, சிரிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு.

''சில தகவல்களை அவரவர்கள் வாயிலிருந்து வரவழைப்பது நல்லது'' என்றான் ஸங்கன்.

ஸங்கன் சம்பாஷணையை எந்தத் திக்கில் திருப்புகிறானென்பதை அறியாத சொர்ணாதேவி, ''அப்படியா!'' என்றாள்.

''ஆம், அரசகுமாரி'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன ஸங்கனைத் தடுத்த சொர்ணாதேவி ''என்ன! என்ன! அரசகுமாரியா?'' என்றாள் வியப்புடன்.

''ஆம், சொர்ணாதேவி! பிரமா குல ராஜபுத்திரர்கள் தலைவரான கரம்சந்தின் மகளை வேறு எப்படி அழைக்கலாம்?'' என்றான் ஸங்கன், தன் இதழ்களில் முறுவல் கூட்டி.

சொர்ணாதேவி இம்முறை முகத்தில் எந்தவித ஆச்சரியத்தையும் காட்டவில்லை. ''மறந்துவிட்டேன். இதில் ஊகத்திற்கு இடமில்லை. நான் யார் என்பதை மாருவும் மற்ற யாதவரும் கூறியிருப்பார்கள். ஆனால், எனக்கு அத்தகைய உதவியில்லை'' என்றாள் கரம் சந்தின் மகள்.

''உதவியா! எதற்கு?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''உங்களை யாரென்று அறிவதற்கு. என்னை அறிவதற்கு உங்களுக்கு யாதவர்கள் உதவியாயிருந்தார்கள். உங்களை அறிய அப்படி யாருமில்லை. ஆனால்...'' என்று சற்று பேச்சை நிறுத்திய அரசகுமாரி, அவனை மீண்டுமொருமுறை ஊடுருவி நோக்கினாள்.

''ஆனால்?'' சற்று சந்தேகத்துடன் எழுந்தது ஸங்கனின் கேள்வி.

''உங்கள் செயல்கள் உதவி புரிந்தன...'' என்றாள் அரசகுமாரி.

"செய்கையா?"

"ஆம். நீங்கள் அடையைச் சுடுவதற்குப் பதில் கையைச் சுட்டுக் கொண்டீர்களல்லவா?"

"ஆம்."

"அந்தச் செயல் சொல்லியது."

"என்னவென்று?"

"அது அடை சுடும் கையல்லவென்று. தவிர..."

"உம், சொல்லுங்கள் அரசகுமாரி!"

"நீங்கள் என்னை நோக்கித்திரும்பினீர்கள்."

"ஆம்."

"திரும்பிய தோரணை சொல்லியது..."

"தவிர?"

"அதோ அவை சாட்சி சொல்லின. யாரும் மறுக்க முடியாத சாட்சி" என்று, சொர்ணாதேவி தன் அழகிய கையை உயர்த்தி, அவன் மார்பகத்தையும் பின்புறத் தோள்களையும் சுட்டிக் காட்டினாள். பிறகு, அவன் கண்ணையும் சுட்டிக்காட்டினாள். "அதோ அந்தக் காயங்களை யாதவர்கள் உடல்களில் காண முடியாது. பெரும்வாட்களால் எதிருக்கு எதிர் நின்று போர் புரிந்ததால் ஏற்பட்ட காயங்கள் அவை. அதோ அந்தக் கண்ணிலும் அம்பு பாய்ந்து சில நாட்களே ஆகின்றன. வீரத்தின் சின்னங்கள இவை. இவை சொல்லும் கதை யாதவனொருவன் கதையல்ல. வீரனொருவன் சரித்திரத்தை. க்ஷத்திரியகுலத் தோன்றலொருவன் வரலாற்றைப் பறைசாற்றுகின்றன, இந்த அடையாளங்கள்."

இப்படிப் பேசி உணர்ச்சி அதிகமாகப் பொங்கி எழுந்ததால் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான் அவன். பேசப் பேச அவள் முகத்தில் ஏறிய சிவப்பைக் கண்டு, அந்திவானம் அப்படித்தானிருக்கும் என்று நினைத்த ஸங்கன், மெள்ள நடந்து அவளருகே வந்து சில விநாடிகள் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். பிறகு சொன்னான், "அரசகுமாரி! நீங்கள் சாம்ராஜ்ய பீடத்தில் அமர வேண்டியவர்கள்" என்று.

"அப்படியொரு பீடம் ஒருநாள் கிடைக்கும் எனக்கு" என்றாள் அரசகுமாரி.

"பிரமாரர்கள் அரசு சிற்றரசு. அது போதாது உங்களுக்கு. உங்கள் அறிவின் திறனும் எழிலின் சிறப்பும் இருக்க வேண்டிய இடம் பேரரசு ஒன்றின் அரியணையில்" என்று ஸங்கன் கூறினான்.

"நாட்டில் அப்படியிருப்பது?"

"மேவார் ஒன்றுதான். அதில் நீங்கள் ஏன் அமரக் கூடாது?"

"அமரலாம். ஆனால் அதில் அமரப்போகிறவன் மூர்க்கன்; போர் வெறி பிடித்தவன்."

"யாரவன்?"

"பிருத்விராஜன்."

"வீரர்களுக்கு வெறியர்கள் என்ற பெயரைச் சூட்டுவது உலக வழக்கம்."

ஸங்கனின் பேச்சைக் கேட்டு வியப்படைந்தாள் சொர்ணாதேவி. என்ன காரணத்திற்காக மூர்க்கனான பிருத்விராஜனுக்கு இவன் பரிந்து பேசுகிறான் என்பது

அவளுக்குப் புரியவில்லை. பிருத்விராஜனை அவள் பார்த்ததில்லை. மேவார் இளவரசர்கள் யாவரையுமே கண்டதில்லை. அப்படிக் கண்டிருந்தால் அவள் உண்மையை உணர்ந்திருப்பாள். ஆனால், மஞ்சளாற்றங் கரையிலிருக்கும் பிரமரர்கள் ராஜ்யமெங்கே? ஹாராவளியில் புதைந்து கிடக்கும் மேவார் ராஜ்யமெங்கே? தொலை தூரமிருந்த அரசின் இளவல்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புதான் அந்த அழகிக்கு ஏது? ஆகவே லங்கனுக்கும் பிருத்விராஜனுக்கு மிருந்த ஜாடை ஒற்றுமையைப் புரிந்து கொள்ள அவளால் இயலவில்லை. இருப்பினும் கேட்டாள், ''பிருத்விராஜனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று.

''தெரியும்'' என்றான் லங்கன், குரலில் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல்.

''நானும் மேவார் பிரஜைகளில் ஒருவன்.''

''அவருடைய வீரர்களில் ஒருவரா?''

''ஆம்.''

''போர் நிகழ்ந்தால்?''

''அவன் பக்கத்தில் நின்று போர் புரியக் கடமைப் பட்டவன்.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அரசகுமாரி திடுக் கிட்டாள். மேவார் பட்டத்து இளவரசனை 'அவன்' என்று லங்கன் அழைத்தது பெருவியப்பாயிருந்தது அவளுக்கு. அதற்கு மேல் அவள் அதைப்பற்றிப் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டு, பேச்சை வேறு மார்க்கத்தில் திருப்பினாள். ''இன்று நான் ஏன் வந்தேன், தெரியுமா?'' என்று வின வினாள்.

''எனக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்றான் லங்கன்.

''உங்களை அரண்மனைக்கு அழைக்க வந்தேன்'' என்றாள் அரசகுமாரி.

''எதற்கு?''

''நீங்கள் க்ஷத்திரிய வீரர் என்பதை நேற்றே புரிந்து கொண்டேன். என் தந்தைக்குத் துணை நிற்க நல்ல வீரர்கள் தேவையாயிருக்கிறது.''

லங்கன் சிறிது நேரம் யோசித்தான். ஆடு மேய்க்கும் வேலையைவிடப் பழக்கமான போர்த்தொழிலில் பிறந்திருந்ததால், ''சரி, நாளை வருகிறேன்'' என்று ஒப்புக் கொண்டான். அவள் புறப்படத் தயாரானாள். லங்கன் வாயில் வரை வந்து, அவளைப் புரவி மேல் ஏற்றி வழியனுப்பினான்.

மாருவும் மற்ற யாதவர்களும் குடிசைக்குச் சற்று தூரத்தில் பிரமித்து நின்றிருந்தார்கள். சொர்ணாதேவியால் தங்களுக்கும் லங்கனுக்கும் ஆபத்து வருமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த யாதவர்களுக்கு சொர்ணா தேவி நீண்ட நேரம் குடிசைக்குள் தாமதித்ததே வியப்பாயிருந்தது. தவிர, அவள் வெளியில் லங்கனுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு வந்தது அதைவிடப் பெரும்வியப்பாயிருந்தது. எல்லாவற்றையும்விட அபரிமிதமான ஆச்சரியமும் மறுநாள் காத்திருந்தது. கரம்சந்திடமிருந்து வந்த வீரர் இருவர் லங்கனுக்குத் தலைதாழ்த்தி வணங்கி, மிகுந்த மரியாதையுடன் அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மாருவும் மற்ற யாதவர்களும் பிரமிப்பின்

அதே நோத்தில் சொர்ணாதேவியும் தனது அந்தப் புரத்தில் ஓர் ஆண்மகனின் சித்திரத்தைப் பார்த்துத் திகைத்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் பிரமிப்புக்குக் காரணம் புரியாத தோழியொருத்தி, ''என்னம்மா! அப்படி ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்? இவர்தான் பிருத்விராஜ். மேவாரின் அரியணை ஏறவிருக்கும் இளவரசன்!'' என்று விளக்கினாள்.

சொர்ணாதேவியின் அழகிய உதடுகள் மெள்ள அசங்கின. ''இந்தச் சித்திரத்தை யார் வரைந்தது?'' என்றாள்.

''துவார் குலத்தலைவன் சிலாதித்தன்-பிருத்விராஜனின் உயிர்த்தோழன்.''

''இதை அனுப்பியதும் சிலாதித்தன்-பிருத்விராஜனின் உயிர்த்தோழன்.''

''இதை அனுப்பியதும் சிலாதித்தனா?''

''ஆம்.''

''எதற்காக?''

''உங்களைப் பிருத்விராஜனுக்கு மணமுடிக்க.''

மேற்கொண்டு சொர்ணாதேவி பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாக, ''அதே கண்கள்! அதே புருவம்! ஆனால், பார்வையில் மட்டும் சிறிது வித்தியாசம். இந்தக் கர்வம் அந்தப் பார்வையில் இல்லை. அந்தப் பார்வையில் ஆழம் இருக்கிறது. வீரத்துடன் சாந்தமும் கலந்தது அது'' என்று அவள் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சந்தேகத்தையும் விளக்க உள்ளே நுழைந்தார் தந்தை. பெண் பிருத்விராஜனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து,

''வேறு யாரோ பட்டத்துக்கு வருவதாயிருந்ததே'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

''பட்ட மகிஷியின் புதல்வன் ஸங்கன். ஆனால், அவன் எங்கோ மறைந்துவிட்டான்'' என்றார் கரம்சந்த்.

''ஏன்?'' என்று கேட்ட அரசகுமாரி, படத்திலிருந்து கண்களை நீக்கிச் சரேலென்று தந்தையை நோக்கித் திரும்பினாள். திரும்பினவள் வாயிற்படியை நோக்கியதும் சிலையென நின்றாள். கரம்சந்தும் திரும்பினார். திரும்பினவர் திடுக்கிட்டார். அவர் உதடுகள் மட்டும் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தின் வசப்பட்டு, ''ஸங்கன்! மேவார் இளவரசன்!'' என்ற சொற்களை உதிர்த்தன.

அத்தியாயம்-7

கைப்பிடித்தவன்

மேவார் இளவலான ஸங்கன் அப்படித் திடீரெனத் தமது அரண்மனையில் தோன்றியது பிரமரகுல ராஜ புத்ரனான கரம்சந்த்துக்குப் பேராச்சரியமாயிருந்ததேயொழிய, அவர் புத்திரி சொர்ணாதேவிக்கு அது எத்தகைய வியப்பையும் அளிக்கவில்லை. யாதவர்கள் குடிசையில் அவனைப் பார்த்ததும், அவன் யாதவனல்லவென்பதையும், க்ஷத்திரிய வீரன் என்பதையும், அரசுரிமைக்குப் பிறந்தவன் என்பதையும் புரிந்து கொண்டிருந்த சொர்ணாதேவி, சிலாதித்தன் அனுப்பியிருந்த சித்திரத்தைக் கண்டதும் ஸங்கன்

...ருந்த முகஜாடை ஒற்றுமையையும், மேவார் இளவரசன் திடீரென மறைந்து விட்டானென்று ராஜபுதனத்தில் உலவிய வதந்தியையும் இணைத்துப் பார்த்த சொர்ணாதேவிக்கு உண்மை வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது. ஆனால், ஸங்கன் யாதவர்களிடம் மறைந்திருந்த விவரங்களை அறியாத கரம்சந்த் மட்டும், திடீரென ஸங்கன் தம் அரண்மனையில் வந்து முளைத்ததைப்பற்றிப் பிரமிப்பையே அடைந்தார். ஸங்கனைப் பலமுறை மேவார் தலைநகரில் பார்த்திருந்த கரம்சந்த்துக்கு ஸங்கனை அடையாளங் கண்டுபிடிப்பது அப்படியொரு பெருங்கஷ்டமாயில்லை.

ஸங்கனை அடையாளம் கண்டுபிடித்துக்கொண்ட தால் சில விநாடிகள் வாயடைத்து நின்ற கரம்சந்த், ''இந்த எளியவன் இருப்பிடத்திற்கு மேவாரின் பட்டத்து இளவரசன் வந்தது பிரமரர்கள் செய்த பாக்கியம்'' என்று முகமன் கூறி அவனை வரவேற்றார்.

இதைக் கேட்டதும் முகத்தில் முறுவல் சற்றே படர, கம்பீர நடை நடந்து, வாயிற்படியைத் தாண்டி, அரண்மனையின் அந்தப் பெருங்கூடத்துக்குள் நுழைந்த ஸங்கன், எதிரேயிருந்த பிருத்விராஜன் படத்தையும் நோக்கி விட்டுக் கடைசியாகத் தன் கண்களை கரம்சந்த்தின்மீது திருப்பி, ''தாங்கள் தவறாக மதிப்பிட்டுவிட்டீர்கள். மேவாரின் பட்டத்துக்குரியவன் அதோ இருக்கிறான்'' என்று பிருத்விராஜன் படத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

கரம்சந்த் ஸங்கனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கி விட்டுச் சொன்னார், ''பட்டத்துக்குரியவர் உரிமையையும் கடமையையும் காற்றில் பறக்கவிட்டு மறைந்ததால் இவர் பட்டத்துக்குரியவரானார்'' என்று.

''இப்போது இளவரசுப் பட்டம் பிருத்விக்குக் கிடைத்துவிட்டதல்லவா?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''ஆம், கிடைத்துவிட்டது. தாங்கள் இருக்குமிடமோ, இருப்பதாகத் தகவலோ கிடைக்காததால் மேவார் மன்னர் பிருத்விராஜனைப் பட்டத்து இளவரசராக நியமித்திருக் கிறார்'' என்று சற்று கண்டிப்புடன் சொன்னார் கரம்சந்த்.

''என் மனம் ஆனந்தப்படுகிறது'' என்றான் ஸங்கன்.

''தங்கள் தந்தை மனமும் மக்கள் மனமும் ஆனந்தப் படவில்லை'' என்றார் கரம்சந்த் பதிலுக்கு.

''ஏன்? பிருத்வி பெரிய வீரன். என்னைவிட வாளை நன்றாகச் சுழற்றக்கூடியவன்'' என்று ஸங்கன், பிருத்வி ராஜனுக்குப் பரிந்து பேசினான்.

கரம்சந்த்தின் ஆச்சரியம் எல்லை கடந்தது. சாருணீ தேவியின் ஆலயத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் ராஜபுதனம் முழுவதும் பரவாவிட்டாலும் பல இடங்களில் பரவிவிட்டது. மாமனான சூரஜ்மல், தேவி ஆலயத்தில் நடந்ததை அப்படியே மன்னன் ரேமல்லனுக்கு ஒப்புவித்திருந்தான். அதனால் சினங்கொண்ட ரேமல்லன், சிலதினங்கள் பிருத்விராஜன் மீது சீற்றங்கொண்டாலும், ஸங்கன் இருப்பிடம் தெரியாததாலும், மேவாரைப்போன்ற பேரரசு இளவரசனின்றி இருக்க முடியாதாகையாலும் பிருத்விராஜனுக்கு இளவரசுப் பட்டத்தைச் சூட்டினான். ஸங்கன் மறைந்த காரணம், பிருத்விராஜன் கொடுமை ஆகிய அனைத்தையும் உணர்ந்திருந்ததால், ஸங்கனுடைய தாராள மனப்பான்மையைக் கண்டு வியப்பின் எல்லையை அடைந்த கரம்சந்த், அரசுபீடத்தில் உட்கார ஸங்கன் எத்தனை தகுதியுள்ளவன் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தார்.

அதன் விளைவாகச் சற்று உக்கிரத்துடனேயே லங்கனுக்குப் பதில் சொன்னார், "அரசை ஏற்பவன் வாள் வீரனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது" என்று.

"வேறெப்படி இருக்க வேண்டும்?" என்று லங்கன் வினவினான்.

கரம்சந்த் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. சிலாதித்தன் வரைந்து அனுப்பியிருந்த பிருத்விராஜன் சித்திரத்தின்மீது சில விநாடிகள் தமது கண்களை ஓட்டினார். பிறகு அந்தச் சித்திரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, "இளவரசே இதோ பாருங்கள். இந்தக் கண்களில் போர்வெறி தெரிகிறது. உதடுகளில் நிதானமற்ற தன்மை தெரிகிறது. இவர் அரசரானால் பெரும் போர்கள் நாட்டில் நிகழும். யாருடனாவது சண்டை பிடிக்கும் மனப்பான்மை யிருக்கிறது தங்கள் சகோதரருக்கு. நாட்டைக் காக்கப் போர் வன்மை அவசியந்தான். ஆனால் தானாகப் போரை இழுக்கும் தன்மை அரசனுக்குக் கூடாது. அரசனின் முதல் வேலை மக்களைப் பரிபாலிப்பது; மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் காரியங்களைச் செய்வது. போர் அத்தகைய பணியல்ல. போரினால் மக்கள் அவதியடைகிறார்கள். அதுவும் அவசியமற்ற வீண் போர்கள் நாசத்தையே விளைவிக்கும். அத்தகைய ஆட்சியைத்தான் இவரிடம் எதிர்பார்க்கலாம்" என்றார்.

"வேறு யாராவது பட்டத்துக்கு வந்தால் போர் நேரிடாது என்பது என்ன நிச்சயம்?" என்று வினவினான் லங்கன்.

"நிச்சயமில்லை. போர் நேரிடலாம். உதாரணமாக தில்லியிலுள்ள இஸ்லாமியர் நம்மீது படையெடுக்கலாம்; அப்பொழுது போர் நேரிடும். அது நாட்டைக் காக்கும் அவசியமான போர். அந்தப்போரை உங்கள் சகோதரரிடம் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. உள்நாட்டுப் போரை, ராஜபுத்ரன் ராஜபுத்ரனை அழிக்கும் போரை-நான் எதிர்பார்க்கிறேன். சகோதரனைப் பட்டத்துக்காகக் கொல்லத் துணியும் கபாவம் வேறு வழியில் கொண்டு விடாது" என்று பதில் சொன்னார் கரம்சந்த்.

"பிருத்விராஜ் சிறுபிள்ளை. இதுவரை பொறுப் பில்லை. பொறுப்பு ஏற்பட்டால் சரியாகிவிடுவான்" என்று பதில் சொன்னான் லங்கன்.

இருப்பினும் கரம்சந்த் அதை ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்பதை அவர் புன்முறுவல் நிரூபித்தது. அது மட்டுமல்ல, அவர் லங்கனிடம் நடந்து கொண்ட எல்லையற்ற மதிப்பையும் நிரூபித்தது. மேவார் அரியணையில் உட்கார இத்தகைய பரந்த மனப்பான்மையும் வீரத்துடன் நிதானமும் உள்ளவனே தகுந்தவன் என்று தனக்குள் லேசாகச் சொல்லிக்கொண்டார். தவிர, லங்கனை நீண்ட நேரம் நிற்க வைத்துவிட்டதை அறிந்த கரம்சந்த், "மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை நிற்க வைத்தே பேசுகிறேன். உள்ளே வாருங்கள்" என்றழைத்த கரம்சந்த், அதுவரை எதுவுமே பேசாமல் மௌனியாகிவிட்ட சொர்ணாதேவியை நோக்கி, "சொர்ணா! நீ வரச்சொல்லியிருக்கும் அந்த வீரனை மற்றொரு நாள் பார்க்கிறேன் என்று சொல்லியனுப்பிவிடு. இன்னும் சில நாட்கள் அவன் யாதவருடன் இருக்கட்டும். முதலில் நாம் மேவார் இளவரசரைக் கவனிக்க வேண்டும்" என்றார்.

இதைக் கேட்ட சொர்ணாதேவி மெள்ள நகைத்தாள். அவள் சிரிப்பின் காரணத்தை அறியாத கரம்சந்த்தின் விழிகளில் கோபம் மண்டியது. ''சொர்ணா, நீ குறுநில மன்னனின் மகள். ஆகவே, பேரரசின் இளவல்கள் வரும் போது நடந்து கொள்ளும் முறையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மேவார் இளவரசரின் முன்பு இப்படி நகைப்பது சரியல்ல'' என்று கண்டிக்கவும் செய்தார்.

ஸங்கன் தன் ஒற்றை விழியை அவளை நோக்கித் திருப்பினன். அந்தப் பார்வையைச் சந்திக்கத் திறனற்ற சொர்ணாதேவி, தன் கண்களை நிலத்தில் ஓட்டினாள். அதைக் கண்ட ஸங்கன் மெள்ள நகைத்து, ''பிரமரகுல மன்னர் இளவரசியைக் கண்டித்துப் பயனில்லை'' என்றான்.

''ஏன்?''

''என்னைப் பார்த்துப் பலமுறை இளவரசி ஏளனச் சிரிப்புச் சிரித்திருக்கிறார்!''

''உண்மையாகவா!'' கரம்சந்த் சினத்தின் வசப் பட்டார்.

''வேண்டுமானால் இளவரசியையே கேளுங்கள்'' என்றான் ஸங்கன்.

கரம்சந்த் தமது கோப விழிகளைச் சொர்ணா தேவியின்மீது திருப்பி, ''இது உண்மையா, சொர்ணா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம்'' சொர்ணாதேவி நிலத்திலிருந்து கண்களை எழுப்பாமலே பதில் சொன்னாள்.

''என்ன துணிவு உனக்கு?'' என்று சீறினார் கரம்சந்த்.

''துணிவுக்குக் காரணம் அறிவீனம்'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

''அது புரிகிறது!'' சீற்றத்தில் ஏளனமும் கலந்திருந்தது கரம்சந்த்தின் குரலில்.

''நீங்கள் நினைக்கும் அறிவீனமல்ல...'' என்று மீண்டும் தொடங்கினாள் சொர்ணாதேவி.

''அறிவீனத்தில் பலவகை இருக்கிறதா?''

''இருக்கிறது. அதில் இவரை யாரென்று நான் உணராதது ஒன்று.''

''தெரியாமற் செய்த குற்றமா?''

''ஆம்.''

''மேவார் இளவரசரைத் தெரியாதவர்கள் உண்டா?''

இதைக் கேட்ட கரம்சந்த், அப்பொழுதுதான் முதன் முதலாக ஸங்கன் உடையைக் கவனித்தார். பாதி சொந்த உடையும், பாதி யாதவர் உடையும் அணிந்திருந்த ஸங்கனைப் பார்த்ததும் அவருக்கு மெள்ள உண்மை விளங்கலாயிற்று. ''அப்படியானால் நீ கூறிய வீரர்...?'' என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கேட்டார் கரம்சந்த்.

''இவர்தான்'' என்று கூறிய சொர்ணாதேவி, அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காமல் ஸங்கன்மீது தன் கண்களை ஒருமுறை திருப்பிவிட்டு, உள்ளே சென்று விட்டாள்.

கரம்சந்த்தின் மனத்தில் ஆனந்த வெள்ளம் புரண்டோடியது. ஸங்கனைச் சந்தித்த விவரங்களைச் சொர்ணா முதல் நாள் கூறியபோது, அவளுக்கிருந்த உற்சாகத்தை அவர் கவனிக்கத் தவறாததால், அவள் மனப்போக்கை ஓரளவு புரிந்துகொண்ட கரம்சந்த், தமது மகளின் மனத்தை அத்தனை துரிதத்தில் கவர்ந்தவன் யாராயிருக்க முடியும் என்று எண்ணியதாலேயே, அவனை நேரில் அரண்மனைக்கு

வரவழைத்துப் பார்க்கத் தீர்மானித்தார். அப்பொழுது அவன் மேவார் இளவரசனாயிருக்க முடியுமென்பதை அவர் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்காததால், குழம்பிக் கிடந்த அவர் மனத்தில், அந்த வீரன் ஸங்கனேயென்பதை அறிந்ததும், பெரு மகிழ்ச்சி குடிகொண்டதில் என்ன வியப்பிருக்க முடியும்?

ஆகவே, ஸங்கன் என்ன மறுத்துச் சொல்லியும் கேளாமல், அவனைத் தம்முடனேயே அரண்மனையில் நிறுத்திக் கொண்டார் கரம்சந்த். மேவாரின் இளவரசனுக்குரிய சகல மரியாதைகளும் அவனுக்குக் காட்டப்பட்டன. ஸங்கன் எங்கு சென்றாலும் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லப் பதினைந்து ராஜபுத்ரர்களும் மெய்க்காவலாக நியமிக்கப் பட்டார்கள். சிலாதித்தன் அனுப்பிய சித்திரத்தை அவர் அன்றே எடுத்துத் திருப்பியனுப்பி விட்டார். பிருத்விராஜனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாததற்கு மன்னிப்புக்கோரி ஓர் ஓலையையும் சிலாதித்தனுக்கு அனுப்பினார். ஓலையில் மரியாதை நிரம்பிக் கிடந்தது. ஆனால், கேவலம், ஒரு சிற்றரசன் தனது பெண்ணை மேவார் பட்டத்து இளவரசனுக்குக் கொடுக்க மறுத்ததால் பெரும் சினங் கொண்டான் சிலாதித்தன். எப்படியும் பிரமரர்கள் சிற்றரசை ஒழித்து விடுவதென அன்று முதல் கங்கணமும் கட்டிக் கொண்டான். 'எவன் சொர்ணா தேவிக்கு மாலை சூடினாலும் அவன் என் எதிரி' என்று பலர் முன்னிலையில் சபதமும் செய்தான். சபதத்தைக் கேட்டுப் பல ராஜ புத்திரர்கள் நகைத்தார்கள். ஆனால், சரித்திரம் நகைக்கவில்லை. மிகவும் விபரீதமான விளைவை மேவாருக்கு விளைவித்தது அந்தச் சபதம். சபதத்தின் பலன் உடனே கிட்டவில்லையென்பது உண்மை. ஆனால்

சிலாதித்தன் இதயத்தில் அது எரிமலையெனப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. சில எரிமலைகள் வெடிக்க நாளாகிறதல்லவா? அப்படித்தானிருந்தது சிலாதித்தன் விரோதமும். வெடிக்க வருஷங்கள் பல ஆயின. வெடித்தபோது அது ராஜபுதனத்துக்கே பெரும் நாசத்தை விளைவித்தது.

இப்படி உருவாகும் விரோதத்தை அறியாமலே ஸங்கன் பல மாதங்களைப் பிரமரர்கள் சிற்றரசில் கழித்தான். அவன் அங்கிருந்ததால், பிரமரர்கள் சிற்றரசு நாளுக்குநாள் வலுப்பட்டது. மஞ்சளாற்றங்கரையிலிருந்த யாதவகுலத்தோரைத் தாக்கி வந்த திருடர் கூட்டத்தை ஸங்கன் அடியோடு அழித்துவிட்டதால் யாதவர்கள் பயமில்லாமல் ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு முன்பெல்லாம் தனியாக மஞ்சளாற்றங்கரைக்குப் போகாத சொர்ணாதேவி தனது அரசில் ஏற்பட்ட பய நிவர்த்தியால் தனியாகவே மஞ்சளாற்றுக்கு அடிக்கடி போய் வந்தாள். அவள் உள்ளம் ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. காரணம், ஸங்கன் அருகிலிருந்தது மட்டுமல்ல. பிருத்விராஜன் வேறு ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டானென்பதையும், பிருத்விராஜனுக்கு ரேமல்லன் இளவரசுப் பட்டத்தைக் கட்டி விட்டார் என்பதையும் கேட்டதும் அதற்கு ஒரு காரணம். இனி ஸங்கன் தன்னை மணம் செய்யத் தடை சொல்ல முடியாதென்று அவள் எண்ணினாள். அது மட்டுமல்ல; இனி அவன் மேவாருக்குச் செல்வதில் அர்த்தமில்லையாகையால் பிரமரர் நாட்டிலேயே இருப்பான்; அதாவது, தன் அருகில் இருப்பானென்பது இன்னொரு காரணம்.

இத்தகைய எண்ணங்களில் பூரிப்படைந்த சொர்ணா தேவி, மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கிக் கிடந்தாளேயொழிய

பல மாதங்களில் ஸங்கனை ஒரு முறைகூடச் ...க்கும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிட்டவில்லை. அவன் ...ரவியில் அமர்ந்து, இடுப்புக் கச்சையால் கட்டப்பட்ட வாள் புரவியின் நடையில் அசைய, பிரமர சிற்றரசின் மாற்றாரை அடக்கச் செல்லும் காட்சியை உப்பரிகையி லிருந்து பலமுறை பார்த்திருக்கிறாளானாலும், அவனை அணுகிப் பேசும் சந்தர்ப்பம் மட்டும் கிடைக்கவில்லை. அவளுக்கு அது எதிர்பாராமல் கிடைத்தபோது அடுத்த பலனும் மிக வேகமாகவே கிட்டியது.

மஞ்சளாற்றில் தோழிகளுடன் அவள் நீராடிக் கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பக்கம் வந்த ஸங்கன் தனது புரவிக்கு நீர்காட்ட அவளிருந்த துறையை அடைந்தான். ஆனால், அங்கிருந்த பெண்கள் கூட்டத்தைக் கண்டதும் திடீரெனப் புரவியின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வேறு துறைக்குச் செல்லத் திரும்பினான். அவன் வருவதைக் கண்டதும் சொர்ணாதேவியின் தோழிகள் கரையேறிப் பக்கத்துத் தோப்பில் மறைந்துவிட்டார் களானாலும், சொர்ணாதேவி மட்டும் வேண்டுமென்றே தாமதித்தாள். அவன் நதிக்கரையை அடைந்து புரவிக்கு நீர் காட்டாமல் திரும்ப முற்பட்டதும், சொர்ணாதேவி சட்டென்று நீரிலிருந்து எழுந்து, கரையை அடைந்து "புரவிக்கு நீர் காட்டுங்கள்; அதை தாகத்துடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டாம்" என்றாள் தைரியத்துடன்.

ஸங்கன் மெள்ள புரவியை இழுத்துக்கொண்டு மீண்டும் திரும்பி வந்தவன், சொர்ணாதேவியைக் கண்டு ஒரு கணம் தயங்கினான். அவள் ஈர உடை வெளிப்படுத்திய அவள் இணையற்ற அழகைப் பார்த்து ஒரு முறை அவன் உடல் நடுங்கியது. அவளைப் பார்த்த கண் திடீரென

நிலத்தை நோக்கியது. மஞ்சளாற்றையும் ஒருமுறை பார்த்து அவளையும் பார்த்த ஸங்கன், 'அவள் மஞ்சள் நிற மேனியழகுக்கு மஞ்சளாற்றின் நிறம் தூசி பெறாது'' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான். பிறகு, பேசாமல் புரவியை இழுத்துக்கொண்டு துறையில் இறங்கினான்.

சொர்ணாதேவியின் கண்கள், ஸங்கன் உடல் நடுங்கியதையோ, அவன் குழப்பத்தையோ கவனிக்கத் தவறாததால் அவள் உள்ளத்தில் இன்ப வெள்ளம் ஓடியது. ஒரு கண்ணில்லாத நிலையிலும் அவன் முகம் எத்தனை கம்பீரமாயிருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு, மெள்ள நடந்து தன் தோழிகளிருந்த தோப்புக்குள் சென்றாள்.

புரவிக்கு நீர்காட்ட மஞ்சளாற்றுத்துறையில் இறங்கிய ஸங்கன், நீண்டநேரம் கரையிலேயே உட்கார்ந்து விட்டான். அவன் மனம், சாருணீதேவியின் ஆலயத்திலிருந்து அன்று வரை நடந்த சம்பவங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. தன் மனம் சொர்ணாதேவியிடம் அடிபட்டுச் சிக்கிவிட்டதை எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தான். 'ஒரு கண்ணற்றவன், அரசைத் துறந்து மறைந்துறைபவன், என்னால் அவளுக்கு என்ன பயன்? அழகுக்குக்கண் தேவை. சுகபோகங்களுக்கு அரசு தேவை. இரண்டுமில்லாத நான் அவளை எண்ணு வதும் பிசகு' என்று தன்னையே நிந்தித்துக்கொண்டே நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

அந்தச் சிந்தனையைச் சொர்ணாதேவியே கலைத் தாள். ''எத்தனை நேரம் இப்படி உட்கார்ந்திருப்பதாக உத்தேசம்?'' என்று பக்கத்திலிருந்து வந்த சொற்களால் அதிர்ச்சியடைந்து திரும்பிய ஸங்கன், தனது பக்கத்தில் அரசகுமாரி அமர்ந்திருப்பதையும், அவள் புது ஆடை

(ச)ரிந்து, தலையைக்கோதி முடித்து, அதில் ஒரு மலரையும் செருகிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, என்ன சொல்வ தென்றறியாமல் ஒருகணம் திகைத்தான். பிறகு, ''நீங்களா!'' என்று கேட்டு எழுந்திருக்கவும் முயன்றான்.

''எழுந்திருக்க வேண்டாம். உட்காருங்கள்'' என்றாள்.

''ஏன்? இங்கென்ன வேலையிருக்கிறது?'' என்று வினவினான் ஸங்கன், சொர்ணாதேவியின் அருகில் சங்கடத்துடன் மகிழ்ச்சியும் கலந்த குரலில்.

''வேலையில்லாததால் உட்கார்ந்திருக்க ஆசைப் படுகிறேன்'' என்றாள் சொர்ணாதேவி, மஞ்சளாற்று நீரை விட்டுக் கண்களைத் திருப்பாமலே.

''தோழிகள்?''.

''போய்விட்டார்கள்.''

''உங்களுக்குத் துணை?''

''மேவார் இளவரசர் இருக்கிறார்.''

''மேவார் இளவரசர் பிருத்விராஜன்.''

''அதுமற்றவர்களுக்கு.''

''உங்களுக்கு மட்டும் சட்டம் வேறா?''

''ஆமாம். நீதியின் சட்டம். நேர்மையின் சட்டம். அந்தச் சட்டப்படி எங்களுக்கு மேவார் இளவரசர் ஒருவர் தான்.''

''நீங்கள் சொல்வது தவறு, அரசகுமாரி...'' என்று ஆரம்பித்த ஸங்கனை இடைமறித்த சொர்ணாதேவி, ''நீங்கள் என்றழைத்தால் இனிப் பதில் சொல்லமாட்டேன்'' என்றாள்.

''பின் எப்படி அழைப்பது?'' என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

''நீ என்றழைப்பது.''

''அரசகுமாரியையா?''

''ஆமாம். சிற்றரசன் பெண்ணைப் பேரரசின் இளவல் அப்படித்தானே அழைக்க வேண்டும்?''

''தவறு, அரசகுமாரி. அந்தஸ்துக்கும் கண்ணியமான நடைமுறைக்கும் சம்பந்தமில்லை. மணமாகாத ஒரு பெண்ணிடம் யாராயிருந்தாலும் மரியாதையுடன் நடந்து கொள்வதுதான் நியாயம்.''

''மணமாகிவிட்டால்?''

''அப்பொழுதும் உரியவன்தான் நீ என்றழைக் கலாம்.''

சொர்ணாதேவி மஞ்சளாற்றை விட்டுத் தன் கண்களை ஸங்கன்மீது திருப்பி, ''உரியவர் அழைக்கலாமல்லவா?'' என்றாள்.

''அழைக்கலாம்'' என்றான் ஸங்கன்.

சொர்ணாதேவி மேற்கொண்டு பேசவில்லை. தன் கையிலொன்றைக் காட்டி ''இதைப்பாருங்கள்'' என்றாள்.

''என்ன பார்க்க வேண்டும்?'' ஸங்கன் தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

''நீங்கள் குதிரையிலிருந்து என்னை யாதவர்கள் முன்பு தள்ளியபோது ஏற்பட்ட காயத்தின் தழும்பு இது'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

அவள் புறங்கையைத் தன் கையால் பிடித்து இருமுறை திருப்பிப் பார்த்தான் ஸங்கன். சொர்ணாதேவி

...கலவென நகைத்தாள். "என்ன நகைக்கிறீர்கள் தேவி?" என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

"மணமாகாத ஒரு பெண்ணின் கையைப் பற்றும் உரிமை யாருக்கு உண்டு?" என்று கேட்டாள் சொர்ணா தேவி.

ஸங்கன் அதிர்ச்சியடைந்தான். காரணம், அவள் கேள்வி அல்ல. இன்னும் பலரின் நகைப்பு அவன் காதில் விழுந்தது. சரேலென்று கரையிலிருந்து எழுந்த ஸங்கன், வேட்டைக்குப் போய் வந்த கரம்சந்தும் மற்றும் சில வீரர்களும் சிறிதும் தூரத்தில் புரவிகளில் அமர்ந்தவண்ணம் தங்களைப் பார்த்து நகைப்பதைக் கண்டான்.

அத்தியாயம்-8

இன்னொரு கண்

மஞ்சளாற்றங்கரையில் அமர்ந்த தன் மகளின் கையை இன்னொருவன் பிடித்ததைக் கண்கொண்டு பார்த்த பின்புங்கூட, பிரமரகுல ராஜபுத்திரன் சிறிதும் சீற்ற மடையாமல் கேலிச் சிரிப்புச் சிரித்ததையும் அவனுடன் வந்திருந்த மற்ற வீரர்களும் அந்தக் கேலியில் கலந்து கொண்டதையும் கண்ட ஸங்கன், திகைப்பை மட்டுமின்றி ஓரளவு வியப்பையும் அடைந்து சில நிமிடங்கள் ஸ்தம் பித்து நின்றான். அவன் திகைப்பையோ வியப்பையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத பிரமரகுல ராஜபுத்திரன், அடுத்த விநாடி அங்கு நிற்காமலும், தன் பெண்ணை வாவென்று கூட அழைக்காமலும், திடீரெனக் குதிரையைத்

திருப்பிக்கொண்டு வேகமாக சென்று விட்டதும், அவன் திக்பிரமையை ஓரளவு உயர்த்தவே செய்ததென்றாலும், சொர்ணாதேவி மட்டும் அவன் காட்டிய எந்த உணர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடாமல் வெட்கத்துக்கு மட்டும் இடங்கொடுத்து, அந்த வெட்கத்தால் முகம் சிவக்கப் பக்கத்தே நின்ற ஸங்கனைப் பார்க்கவும் திராணி யற்றவளாய்க் கண்களை நிலத்தில் நாட்டினாள். கரம்சந்த்தின் புரவியும் அவனுடன் வந்த வீரர்களின் புரவிகளும் கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஸங்கன், தனது முகத்தை மெள்ளச் சொர்ணாதேவியை நோக்கித் திருப்பினான்.

சொர்ணாதேவி அப்பொழுதும் நிலத்தை நோக்கியே நின்றிருந்ததைக் கண்டு தவறாக அர்த்தம் செய்து கொண்ட ஸங்கன், "சொர்ணாதேவி! இதில் நீங்கள் அச்சம் கொள்வதற்கு ஏதுமில்லை. உங்கள் தந்தையிடம் நான் விளக்கிச் சொல்கிறேன். அவர் புரிந்துகொள்வார்" என்று தேறுதல் சொன்னான்.

அந்தத் தேறுதல் மொழிகளைக் கேட்ட சொர்ணா தேவி, நிலத்தை நோக்கி புன்முறுவல் செய்துகொண்டே சொன்னாள், "எனக்கு அச்சம் ஏதுமில்லை. என் தந்தைக்கும் விளக்கம் தேவையில்லை. அவர் புரிந்து கொண்டும் நாளாகிறது" என்று.

அவள் சொற்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் ஸங்கன் சில விநாடிகள் விழித்துவிட்டு, "எதைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டார், சொர்ணாதேவி?" என்று வினவினான்.

"எதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ அதை" என்ற சொர்ணாதேவி, கலுக்கென நகைத்தாள். கலகலவென

வா ஜாலங்களைப் போல் உதிர்ந்த அந்த கிரப் பொலிவால் உணர்ச்சியில் சிக்கத் தொடங்கிய ஸங்கன் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளச் சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான்.

மனோகரமான அந்த மாலை நேரத்தில் வீசிட கதிரவனின் மஞ்சள் வெயில், ஏற்கெனவே மஞ்சளாயிருந்த மஞ்சளாற்று நீரைத் தங்கமயமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ராஜபுதன பாலைவனத்தின் மணலுங்கூட அந்த மஞ்சள் வெயிலால் நிறம் மாறியிருந்ததால், எங்கும் பொன் பொடிகள் விசிறிக் கிடப்பனபோன்ற பிரமையைச் சிருஷ்டித்தன. இந்தச் சூழ்நிலையில் நின்ற சொர்ணா தேவியின் தங்க நிறக் கன்னங்கள் வெட்கத்தால் சிவந்து கிடப்பதைக் கண்ட ஸங்கன், கரம்சந்த்தை மறந்தான். அதுவரையில் தனக்கும் சொர்ணாதேவிக்கும் நடந்த உரையாடலையும் மறந்தான். 'இன்னும் சிறிது நேரம் போனால் கதிரவனும் இவள் கன்னத்தைப்போல்தானே சிவப்பான்?' என்று மட்டும் எண்ணினான். தனக்கெதிரே தலைகுனிந்து நின்ற அந்த தருணியின் அங்கலாவண்யங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒற்றைக் கண்ணாலேயே பருகினான்.

நிலத்திலே தன் மீன் விழிகளைச் செலுத்தி நின்ற அந்த நேரத்திலும், மேவார் இளவலின் மனநிலையைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டிருந்தாள் சொர்ணா தேவி. ஆண்களின் பலவீனத்தை அவர்களைப் பாராமலே புரிந்துகொள்ளும் அந்தச் சக்தியை மட்டும் ஆண்டவன் பெண்களுக்கு அளித்திராவிட்டால், பெண் சாகசம் என்ற சொற்கள் உலகத்திலேயே உதித்திருக்க மாட்டா. ஆண்களின் எண்ணங்களை உணருவதிலும், உணர்ந்தும் உணராதது போல் நடிப்பதிலும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் உவகை

எல்லையற்றது. அந்த உவகையில் அன்று மூழ்கி நின்ற சொர்ணாதேவி ஏதும் அறியாதவள்போல், ''ஏன் திடீரெனப் பேச்சை நிறுத்தி விட்டீர்கள்?'' என்று நிலத்திலிருந்து தலையை உயர்த்தாமலேயே கேட்டாள்.

''தவறு செய்தவன் எப்படிப் பேச முடியும், தேவி?'' என்று கேட்டான் சிறிது சங்கடத்துடன்.

''இது சரியாயிருக்கிறதா?'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

''எது சரியாயிருக்கிறது?'' ஏதும் புரியாமல் வினவினான் ஸங்கன்.

''தாங்கள் என்னைத் தேவி என்றழைத்தது'' என்று சொல்லி நகைத்தாள் கரம்சந்த்தின் மகள்.

''வேறெப்படி அழைப்பது?'' என்று ஸங்கன் கேட்டான்.

''வேறெப்படியும் அழைக்க வேண்டாம்; இதுவே சரியாயிருக்கிறது'' என்ற சொர்ணாதேவி, முகத்தில் முறுவல் கூட்டினாள்.

''அரசன் மகளை ஊழியன் அழைக்க வேண்டிய முறை அது'' என்று விளக்க முற்பட்டான் ஸங்கன்.

''அந்த முறையும் உண்டு...''

''வேறு முறை இருக்கிறதா?''

''அரசகுமாரர்கள் வாழ்க்கைத் துணைவிகளை அழைக்கும் முறையும் அதுதான்! காவிய புருஷர்கள் அப்படித்தானே அழைக்கிறார்கள்?'' என்று மெள்ளக் கேட்டாள் சொர்ணாதேவி.

இதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாத ஸங்கன், பக்கத்திலிருந்த தன் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்திழுத்துக்

கொண்டு வந்து, "அரசகுமாரி! உங்கள் புரவி எங்கே?" என்று வினவினான்.

"எதற்குக் கேட்கிறீர்கள்?" என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் சொர்ணாதேவி.

"கதிரவன் மலைவாயிலில் விழும் சமயம் நெருங்கி விட்டது" என்று மேல்திசையைச் சுட்டிக்காட்டினான் ஸங்கன்.

கதிரவன் தன் கிரணங்களின் உக்கிரத்தைப் பூரணமாக அடக்கிக்கொண்டு, பெரும் பழம்போல் நன்றாகச் சிவந்து மெள்ள மறைய முற்பட்டான். அந்தக் காட்சியில் மனத்தைப் பறிகொடுத்துச் சிறிது நேரம் நின்ற சொர்ணா தேவி, "என்ன அழகு, பார்த்தீர்களா!" என்று வினவினாள்.

"அழகைப் பார்ப்பதற்காக நான் அதைச் சுட்டிக் காட்டவில்லை, அரசகுமாரி. இன்னும் சற்று நேரத்தில் இருள் கவியத் தொடங்கிவிடும் என்பதற்காகவே காட்டினேன்" என்று கண்டிப்பான குரலில் கூறினான் ஸங்கன். அவன் குரலிலிருந்த அந்தக் கண்டிப்பின் காரணத்தைச் சொர்ணாதேவி நன்றாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பலவீனத்தை மறைக்கவே ஸங்கன் அந்தக் கண்டிப்பைக் குரலில் காட்டுகிறானென்பதையும், எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தன்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு உலக நிந்தை ஏற்படக்கூடாதென்ற உத்தம எண்ணமே அவன் குரலின் உக்கிரத்துக்குக் காரணமென்பதையும் புரிந்துகொண்ட சொர்ணாதேவி, காதல் ததும்பும் கண்களுடன் அவனைப் பார்த்து, "உண்மைதான், சீக்கிரம் இருட்டித்தான்விடும்" என்றாள்.

"ஆகவே சீக்கிரம் நாம் புறப்பட வேண்டும்."

"புறப்பட வேண்டியதுதான்."

"அதற்குத்தான் புரவியெங்கே என்று கேட்கிறேன்."

"ஓகோ! அதற்குத்தான் கேட்டீர்களா?"

"ஆம்."

"புரவி தோப்பில் கட்டியிருக்கிறது."

"போய் அவிழ்த்து வா."

கோபத்தின் வசப்பட்டதால் திடீரென ஸங்கன் தன்னிடம் மரியாதையைக் கைவிட்டு, 'புரவியை அவிழ்த்து வா' என்று கூறியதைக் கேட்டதும், விஷமமாகப் புன் முறுவல் செய்த சொர்ணாதேவி, "நன்றாகச் சொன்னீர்கள்! தோப்பில் அதோ இருள் சூழத்தொடங்கி விட்டது. நான் தனித்துப் போகமாட்டேன்" என்றாள்.

"சரி, நானும் வருகிறேன்" என்ற ஸங்கன், தன் புரவியை இழுத்துக்கொண்டு அவள் பின்னே சென்றான். இருள் கவியத் தொடங்கிவிட்ட அந்த நேரத்தில் சொர்ணாதேவியின் அழகு முன்னைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகத் தெரிந்தது ஸங்கனின் கண்ணுக்கு. அவள் முன்னே நடந்து சென்றதால் இடை நெளிந்த அழகையும், வெட்கத்தால் பின்னிய நடையின் விளைவாக அசைந்த மேனியின் பின்புற லாவண்யத்தையும் ஒற்றைக் கண்ணால் பருகிக் கொண்டு சென்ற ஸங்கனின் மனோநிலை, மீண்டும் பெரும் உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடுக்கலாயிற்று. தோப்புக்குள் புகுந்ததும் இருட்டின் விளைவாகப் பயப் பட்டவள் போல் சற்றுப் பின்னடைந்த சொர்ணாதேவியின் மலர் உடல் திடீரெனத் தாக்கியதாலும், அவள் பயத்தைப் போக்கக் குதிரைச் சேணத்தை எறிந்த ஸங்கன் திடீரென இரு

கைகளாலும் அவளைப் பிடித்ததாலும், அப்படி உடல் பூராவும் எதிர்பாராதவிதமாக ஏற்பட்ட ஸ்பரிசத்தால் உணர்ச்சிகள் கட்டுகளை அடியோடு அறுத்துக்கொண்டு விட்டதாலும் ஸங்கன் மெய்ம்மறந்து நின்றான்.

வேண்டுமென்றே ஸங்களை அந்தத் தோப்புக்குள் இழுத்துவந்த சொர்ணாதேவியின் உடல் பூராவும் இன்ப உணர்ச்சிகள் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் தோப்பு மரங்கள் திரையிட்டு நின்றதால், அவள் சற்று தைரியத்துடன் அவன் மீது சாயவே செய்தாள். அப்படி அவள் இஷ்டத்துடன் சாய்ந்ததைக் கண்டதும், கொஞ்சநஞ்சமிருந்த உறுதியைக் காற்றில் பறக்கவிட்ட ஸங்கன் கைகள், அவள் அழகிய தோள்களிலிருந்து கீழிறங்கி அவளை வளைத்தன. அந்தக் கரங்களின் இன்பச் சிறையில் வேண்டுமென்றே சுழன்றாள் சொர்ணாதேவி. அவள் தலை, பின்புறமாக அவன் மார்பில் சாய்ந்தது. தலையில் பக்கவாட்டில் செருகியிருந்த செண்பக மலர் தன் சுகந்தத்தை அவன் நாசிக்கு ஊட்டியது. அதனால் இன்பபோதையடைந்து அவள் கழுத்தை நோக்கிக் குனிந்த ஸங்கன், வாசனைப் பொடிகளால் தேய்க்கப்பட்ட அவள் தேகத்தின் நறுமணத்தை நுகர்ந்து, 'இந்தப்பெண் மலரிடம் அந்தச் செண்பக மலர் என்ன செய்ய முடியும்?' என்று மனத்தே எண்ணினான். அடுத்த விநாடி அவன் சலனம் அகன்றது. பயம் விலகியது. லேசாக அவளைத் தழுவி நின்ற அவன் கரங்கள் திடீரென இறுகி, அவளை நசுக்கிவிடுவனபோல் நெரித்தன. வலிமையான அவன் உதடுகள் மிகுந்த துணிவுடன் அவள் கபோலத்தில் ஆழப் புதைந்தது. காலம் போவது தெரியாமல் நீண்ட நேரம் அந்த நிலையிலே நின்ற ஸங்கன், திடீரென அவளை விடுத்து, அவள் புரவியிருந்த

இடத்தை வெகு வேகத்தில் நாடி, புரவியை அவிழ்த்து இழுத்துக்கொண்டு வந்தான். வந்தவன் அவளை ஏறக்கூட அனுமதிக்காமல், ஒரு சிறு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல் அவளைத் தூக்கிப் புரவிமேல் வைத்துத் தன் புரவியில் தானும் ஏறிக்கொண்டான். "வா சொர்ணா! மாளிகைக்குப் போவோம். இனி மறைத்துப் பயனில்லை" என்றான் ஸங்கன், திடமான குரலில்.

அவன் கரங்களில் வலிமையைச் சற்றுமுன்பாக அனுபவித்த சொர்ணாதேவி, அவன் திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டதைக் கண்டு, 'பெரும் முடிவுகளை நினைத்த மாத்திரத்தில் செய்யக் கூடிய இவரல்லவா மேவாரின் அரியணையில் இருக்க வேண்டும்' என்று எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தாள். அவள் பெருமூச்சின் காரணத்தைச் சரியாக உணராத ஸங்கன் சொன்னான், "கவலைப்படாதே, தேவி! நானே உன் தந்தையிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்" என்று.

"பேசவேண்டிய அவசியமில்லை" என்றாள் சொர்ணாதேவி.

"அவசியமில்லை!" ஸங்கன் குரலில் ஆச்சரியம் மண்டிக் கிடந்தது.

"இல்லை."

"ஏன்?"

"தந்தை முன்னமே புரிந்துகொண்டுவிட்டார் என்று நான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லவில்லையா?"

"அப்படியானால் உன் தந்தைக்கு...?"

"என் மனோ நிலை முன்னமே தெரியும்."

''அப்படியா!''

''இன்னும் உங்களுக்குப் புரியவில்லை! என் மனநிலை மட்டும் என் தந்தைக்குப் புரிந்திராவிட்டால், நீங்கள் ஆற்றங்கரையில் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு நகைத்து விட்டா செல்வார்?''

இதைக் கேட்ட ஸங்கன் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தான். இந்தச் சிறு உண்மை தனக்கு எப்படி தெரியாமற் போய்விட்டது என்பதை நினைத்து, விவரிக்க இயலாத வியப்பை எய்தினான். 'எத்தனை குருட்டுத்தனமாக இருந்து விட்டேன்...' என்று எண்ண முற்பட்ட ஸங்கனுக்கு அப்பொழுதுதான் தனக்குக் கண் ஒன்று இல்லையென்ற நினைப்பும் ஏற்பட்டது. 'என்ன தவறு செய்துவிட்டேன்! ஒரு கண்ணற்ற என்னைச் சொர்ணாதேவி எதற்காக திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட ஸங்கன் இதயத்தில், பிரமரகுல ராஜபுத்திரிக்குத் தான் பெருந்தீங்கை விளைவித்த சோகம் ஏற்படவே, அந்தச் சோகத்தின் விளைவாகப் பெருமூச்செறிந்தான். அத்துடன், ''சொர்ணா! பெண்கள் அதிர்ஷ்டப்படி மணவாளன் வாய்க்கிறான்'' என்று சொன்னான்.

''ஆம், நான் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கிறேன்'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

''இல்லை, சொர்ணாதேவி. நீ அதிர்ஷ்டம் செய்ய வில்லை. உன்னைக் கைப்பிடிக்க முயலுபவன்...''

''மேவார் அரியணையில் அமரத் தகுதி வாய்ந்தவர்...''

''ஆனால்...''

''அதைச் சகோதரனுக்காகத் தியாகம் செய்த பெருந்தகை.''

''அதுமட்டுமல்ல, சொர்ணா!''

''வேறென்ன?''

''ஒற்றைக் கண்ணன்.''

''இல்லை, இல்லை, தவறு.''

''தவறா?''

''ஆம். இன்னொரு கண் நானிருக்கிறேன்'' என்ற சொர்ணாதேவி, தன் புரவியை அவன் புரவியுடன் நெருக்கி அவன் கைமீது தன் கையை வைத்து, ''இதோ பாருங்கள், திரும்பத் திரும்ப உங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்காதீர்கள்'' என்று, குரலில் காதல் பொங்கி வழியக் கூறினாள்.

அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் ஸங்கன் புரவியை வேகமாக நடத்தவே, அவளும் தன் புரவியைத் தூண்டி மௌனமாகச் சென்றாள். இப்படிப் பேசாமலே சென்ற இருவரும், பிரமரர் தலைநகரின் முதல் மூன்று பெருவாயில்களையும் கடந்து அரண்மனையை அணுகிய போது, வாயிலில் புரவிகள் பல நின்று கொண்டிருப் பதையும், மேவாரின் சின்னங்களை அணிந்த வீரர்கள் பலர் அவற்றின் பக்கங்களில் ஆயுதபாணிகளாய் நிற்பதையும் கண்டனர். அதன் காரணத்தைப் புரியாது குதிரையிலிருந்து குதித்த ஸங்கனும் சொர்ணாதேவியும் ஒருவரையொருவர் விநாடி நேரம் பார்த்துக்கொண்டு, விடு விடு என்று

அரண்மனைக்குள் நடந்து சென்றனர். அரண்மனையின் முன்கூடத்திலிருந்த காவலனொருவன், ஸங்கனுக்காக மேவார் தளபதி காத்திருப்பதாகச் சொல்லி, அவனை கரம்சந்த்தின் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். சொர்ணா தேவியை அந்தப்புரத்துக்குச் செல்லும்படி கூறிவிட்டு, கரம்சந்த்தின் அறைக்குச் சென்றான் ஸங்கன். அந்த அறையில் இருந்த தளபதி, ஸங்கனைக் கண்டதும் எழுந்து தலை தாழ்த்தி நின்றதைக் கண்டு, "சிலாதித்தனா! நீ எப்பொழுது மேவாரின் தளபதியனாய்?" என்று வினவவும் செய்தான்.

சிலாதித்தன், தாழ்த்திய தலையை நிமிர்த்தி, "தங்கள் சகோதரர்கள் அந்தப் பதவிக்கு உயர்த்தினார்கள்" என்றான்.

"யார், பிருத்விராஜனா?" என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

"ஆம்" என்ற சிலாதித்தன், ஸங்கன் ஒரு கண்ணை இழந்திருப்பதைக் கண்டு திகைத்து, "மேவார் இளவரசரின் கண்ணுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவனும் ராஜபுதனத்தில் இருக்கிறானா? யாரவன்?" என்று கோபத்துடன் வினவினான்.

"அந்தக் கண் போனால் பாதகமில்லை, சிலாதித்தா" என்றான் ஸங்கன்.

"ஏன்?" என்று அர்த்தம் புரியாமல் வினவினான் சிலாதித்தன்.

"அதற்கு பதில் இன்னொரு கண் கிடைத்திருக்கிறது."

"எங்கே அது?"

"இப்பொழுதான் உள்ளே சென்றது" என்று கூறி நகைத்தான் ஸங்கன். சிலாதித்தன் நகைக்கவில்லை. ஏதோ

விரும்பத்தகாத சம்பவம் நடந்திருக்கிறதென்பதை அவன் முகபாவத்திலிருந்தே ஊகித்துக்கொண்ட ஸங்கன், "என்ன சிலாதித்தா, என்ன விசேஷம்?" என்று விசாரித்தான், கவலை தோய்ந்த குரலில்.

சிலாதித்தன் பதில் சொன்னான். சொன்ன பதிலைக் கேட்ட ஸங்கன், அடியோடு நிலைகுலைந்து ஸ்தம்பித்து நீண்ட நேரம் நின்றுவிட்டான். அவன் வாழ்வுக்கும் பிறந்த பொன்னாட்டுக்கும் பெரும் திருப்பத்தை அளித்த பதில் அது.

அத்தியாயம்-9

மகுடம் காத்திருக்கிறது!

மலைபோல் எதற்கும் அசையாமல் நிற்கக்கூடிய நெஞ்சுரம் வாய்ந்த மகாவீரனான ஸங்கன், சிலாதித்தன் சொன்ன பதிலைக் கேட்டதும், அடியோடு நிலைகுலைந்து ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டானென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. உயிருக்கு ஆபத்து நேரிடுவதானா லும் எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டும் பழக்கமில்லாத ஸங்கனுடைய முகங்கூடத் துக்கத்தின் சாயையை அதிக மாகப் பிரதிபலிக்க முற்பட்டதென்றால், சிலாதித்தன் கொண்டுவந்த செய்தி எத்தனை பயங்கரமானதாயிருக்க வேண்டுமென்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லையல்லவா? சிலாதித்தன் வாயிலிருந்து முதலில் உதிர்ந்தவை நான்கே சொற்கள்தான். அந்த நான்கு சொற்களும் நான்கு கூரிய அம்புகளாக ஸங்கன் இதயத்தில் தைக்கவே, ஸங்கன்

முகத்தில் துக்கத்தின் ரேகை பரிபூரணமாகப் படர்ந்த தன்றி வருத்தங்கலந்த பெருமூச்சொன்றும் அவன் நாசியிலிருந்து வெளிப்பட்டது. "மேவார் மன்னர் மரணப் படுக்கையிலிருக்கிறார்" என்ற அந்த நான்கே சொற்களைக் கேட்டதால் மனமுடைந்த ஸங்கன், சிறிது நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டதையும், துயரம் தோய்ந்த பெருமூச்சு விட்டதையும் கவனித்த பிரமரகுல ராஜபுத்ரனான கரம்சந்த் வியப்பின் எல்லையை அடைந்தார். மேவார் சேனாதிபதி சிலாதித்தன் முதலில் பேச முற்பட்டு, "மேவார் ராஜவம்சப் புத்திரர்கள் மரணம் கண்டு அஞ்சுவதில்லை. அப்படியிருக்க மரணம் நேரிடப் போகும் செய்தியைக் கேட்டு அஞ்சுவது விரும்பத் தக்கதல்ல" என்றான். அவன் பேச்சில் ஏளனம் பெரிதும் கலந்திருந்ததைக் கண்ட கரம்சந்த் சற்றே கோபவசப்பட்டு நெருப்புப் பொறி பறக்கும் கண்களை சிலாதித்தன் மீது திருப்பினார். சிலாதித்தன் இரண்டாம் முறையாக வெளியிட்ட அறிவுரையால் சரேலெனச் சுயநிலையை அடைந்து விட்ட ஸங்கன், கோபம் வேண்டாமென்று தன் கையை உயர்த்தி கரம்சந்த்தை அடக்கிவிட்டு சிலாதித்தனை மிக நிதானத்துடன் நோக்கி, "மேவார் தளபதிகள் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுவதுண்டா சிலாதித்தா?" என்று ஏதோ சாதாரணமாக விசாரிப்பதுபோல் விசாரித்தான்.

"இல்லை. அஞ்சுவதில்லை" என்று சிலாதித்தன் பதில்கூறினான்.

"மன்னர்கள் அஞ்சுவதுண்டா" என்று மீண்டும் ஸங்கன் வினவினான்.

"இல்லை, அஞ்சுவதில்லை" என்று சற்று குழப்பத்துடன் சொன்னான் சிலரதித்தான், இந்தக் கேள்விகளின் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல்.

ஸங்கனின் இதழ்களில் இகழ்ச்சிப் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. அந்த இகழ்ச்சி, முகத்திலும் பிரதிபலிக்க சிலாதித்தனை நோக்கிக் கேட்டான், "மன்னர் மரணப் படுக்கையிலிருக்கிறார். அவருக்கு அதைப்பற்றி அச்சமில்லை. அவர் மரணமடைவதைப்பற்றி அச்சமில்லை. அப்படியிருக்க அந்தச் செய்தியை எதற்காக இங்கு கொண்டு வந்தாய்?"

"மன்னர் என்னை அனுப்பியதற்கு அச்சமல்ல காரணம், வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன" என்றான் சிலாதித்தன்.

"மற்றவர்களுக்கும் வேறு காரணங்கள் இருக்கலாமல்லவா?"

"இருக்கலாம்"

"அப்படியிருக்க மேவார் குலத்தான் ஒருவனுக்கு, அச்சம் கற்பித்துப் பேசும் துணிவை உனக்கு யார் அளித்தது?" என்று கேட்டு, தன் நீண்ட வாளையும் நோக்கி, சிலாதித்தனையும் ஒருமுறை நோக்கினான் ஸங்கன்.

ஸங்கனின் ஒற்றைக்கண் பார்வை சென்ற இடங்களையும், அவன் நிதானமாகப் பேசினாலும் அவன் குரலில் லேசாகத் தொனித்த உஷ்ணத்தையும் கவனித்த சிலாதித்தன் உள்ளத்தில் சற்றே திகில் ஊறினாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டிடாமல், "ஏழை தவறு செய்துவிட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும்" என்று, குரலில் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் கூறி, தலையை மட்டும் தாழ்த்தி ஸங்கனை வணங்கினான். அத்துடன் மேற்கொண்டும் சொன்னான், "பிரபு! மேவார் நிலையை உள்ளபடியே உணர்ந்தால் என்

பத்தரப் பேச்சுக்கும் குழப்பத்துக்கும் உங்களுக்குக் காரணம் தெரியும்'' என்று.

ஸங்கனுடைய ஒற்றைக்கண் மீண்டும் சிலாதித்தனை நோக்கி எழுந்தது. ''மேவார் நிலையில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''ராணா ரேமல்லர் இறந்தால், மேவாரை ஆள அரசகுமாரர் யாருமில்லை'' என்ற மற்றொரு வெடியை எடுத்து வீசினான் சிலாதித்தன்.

முந்திய செய்தியைவிடப் பல மடங்கு அதிக அதிர்ச்சியைக் கொடுத்த இந்தச் செய்தியால், ஸங்கன் மட்டுமின்றி கரம்சந்த்தும் ஸ்தம்பித்துச் சில விநாடிகள் நின்றதுமல்லாமல், முதலில் சுயநிலையடைந்த கரம்சந்த்தே கேள்வி கேட்க முற்பட்டு, ''ஜெய்மல் என்ன ஆனார்? பிருத்வி ராஜர் என்ன ஆனார்?'' என்று சற்றே நடுக்கம் தெரிந்த குரலிலும் வினவினார்.

''ஜெய்மல் இறந்து மாதம் இரண்டாகிறது,'' என்று பதில் சொன்னான் சிலாதித்தன்.

''எப்படி இறந்தார்?'' என்று மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினார் கரம்சந்த்.

''தோடாராவ், சூரதானனைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களா?''

''அவரைப்பற்றி யார் கேள்விப்படாமலிருக்க முடியும்? ராஜஸ்தானின் மாபெரும் வீரர். இருப்பினும் பட்டாணியரால் நாட்டிலிருந்து விரட்டப்பட்டவர்.''

''அவருக்கு ஒரு மகளிருக்கிறாள்.''

''தெரியுமே! தாராபாய். சதா வில்லும் கையுமாகப் போருக்குச் செல்பவள்.''

''அவளைப் பலவந்தப்படுத்த முயன்றார் இளவரசர் ஜெய்மல்.''

''நல்ல ஜெய்மல்! மறைவிடத்திலிருந்து அண்ணன் மீது அம்பு தொடுத்து அவர் கண்ணை அழிக்கிறான். அடுத்தப்படி ராஜபுத்ர கன்னிகையைக் கற்பழிக்க முயலுகிறான்! சே சே! இவனும் ஒரு ராஜபுத்ரனா!'' என்று கரம்சந்த் அலுத்துக்கொண்டார்.

இப்படி அவர் அலுத்துக்கொண்டதிலிருந்து ஸங்கன் ஒற்றைக் கண்ணை இழந்துவிட்டதன் காரணத்தை அறிந்து கொண்ட சிலாதித்தன், ''மறைவிடத்திலிருந்து அம்பெய்து அண்ணன் விழியை அழித்ததும் அவர்தானா? அப்படியானால் அவருக்குக் கிடைத்த தண்டனை நியாயந்தான்'' என்று கூறினான்.

''அப்படி என்ன தண்டனை கிடைத்தது அவருக்கு?'' என்று வினவினார் கரம்சந்த், வெறுப்பு மண்டிய குரலில்.

''தாராபாயின் தந்தை, ஜெய்மல்லைக் கொன்று விட்டார்.''

''என்ன, நாடிழந்து பரதேசியாயிருக்கும் சூரதானன் மேவார் இளவரசரைக் கொன்றுவிட்டாரா? அதற்கு ராணா ரேமல்லர் அவரை என்ன செய்தார்?''

இதற்கு சிலாதித்தன் அளித்த பதில் கரம்சந்த், ஸங்கன் இருவரையுமே தூக்கிவாரிப் போட்டது. ''அந்தச் செய்கைக்கு மன்னர் தோடாராவைப் பாராட்டினார்'' என்றான் மிகவும் அமைதியான குரலில் சிலாதித்தன்

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் முதலில் அதிர்ச்சியடைந்த லங்கன் சீக்கிரமே, உண்மையை உணர்ந்து ஆமோதிப்பது போல் தலையை ஆட்டினாலும் கரம்சந்த் மட்டும் ஏதும் புரியாமல், ''விந்தையாயிருக்கிறது, சிலாதித்தரே! சொந்த மைந்தனைக் கொன்றவனை மன்னர் பாராட்டினாரா?'' என்று வினவினார், குரலில் வியப்பு ஒலிக்க.

''ஆம், பாராட்டினார். ராணா ரேமல்லர் தம் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல, தம் ஆட்சிக்குள்ளடங்கிய பிறர் மக்களுக்கும் தந்தை என்பதை நீங்கள் மறக்கக்கூடாது. ஜெய்மல் கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கேட்டதும் காரணத்தை மிகவும் நிதானமாக விசாரித்த மன்னர், 'பெண்ணைக் கற்பழிக்க முயன்று தந்தையின் இதயத்தில் ஆறாப் புண்ணை விளைவிக்க முயலுபவன் அடைய வேண்டிய தண்டனை இதுதான். அங்கு அவனுக்கு அந்தத் தண்டனை கிடைத்திராவிட்டால் இங்கு நான் அளித்திருப்பேன்' என்று கூறி, குடும்பத்தில் ஏதுமே நடக்காததுபோல் ராஜரீகத்தைக் கவனித்தார்!'' என்று விவரித்த சிலாதித்தன், ''கரம்சந்த், மேவார் அரசவம்சத்தின் சரித்திரம் எழுதப்படும் போது, நமது கவிஞர்கள் கவிதைகளைப் புனையும்போது, ராணா ரேமல்லரின் பெயரைப் பற்றி அமுதமழை பொழியட்டும். ரேமல்லர் வாழ்க்கை மன்னர் குல நேர்மைக்கு அழியாச் சான்றாக விளங்கும்'' என்றுகூறி, மேவார் மன்னர் குலத்தையே வணங்குபவன் போல், மேவார் இருந்த திக்கை நோக்கித் தலை தாழ்த்தினான்.

இந்தச் செய்தியின் விளைவாகச் சிறிது நேரம் அந்த அறையில் மவுனமே சூழ்ந்தது. உணர்ச்சிகள் எல்லை மீறியதால் கரம்சந்த், சிலாதித்தன், லங்கன் மூவருமே ஏதும் பேச சக்தியை இழந்து நின்றனர். கடைசியாக லங்கனே

பேச்சைத் தொடங்கி, ''என் சகோதரன் பிருத்விராஜ் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எங்கிருந்தான்?'' என்று கேட்டான்.

இந்தக் கேள்வி காதில் விழுந்ததுமே சிலாதித்தன் கண்கள் திடீரெனப் பெருமைக்கறிகுறியாகப் பளிச்சிட்டன. ''ஒரு மகாவீரனின் சரித்திரத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள் இளவரசே! ஆனால், அது அத்தனை எளிதில் விவரிக்கக் கூடியதல்ல'' என்று சிலாதித்தன் குரலிலும் பெருமிதம் மண்டிக் கிடந்தது.

''சுருக்கமாகச் சொல்'' என்றான் லங்கன்.

சிலாதித்தன் கண்கள் கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்தன. சுருக்கமாகத்தான் அவன் பிருத்விராஜன் வரலாற்றைச் சொன்னான். அந்தச் சுருக்கத்திலும் மண்டிக்கிடந்தது ஒரு வீர ராஜபுத்ரன் சாகஸ சரித்திரம். அதைச் சொல்ல முற்பட்ட சிலாதித்தன் குரலில் இனிமை தவழ்ந்தது. ''பிருத்விராஜா வரலாறு சொல்ல ஏற்பட்டவன் நானல்ல. சரித்திர எழுத்தோவியர்கள் அதைச் சொல்ல வேண்டும். பாமாலைகளைச் சூடிய பெரிய வீரனின் கதை அது. புலிமலைக்கோயில் சம்பவம் உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு ராணா ரேமல்லர் மிகவும் வெகுண்டார். மேவார் அரியணையில் அமரத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தங்களை வெட்டத் துணிந்ததற்காக, நீதியோ நேர்மையோ தவறாத மன்னர் ரேமல்வர், வீரரான பிருத்விராஜரை நாடு கடத்தினார். ஐந்தே புரவி வீரர் தொடர்ந்து வர, தம் வாள் பலத்தை மட்டுமே நம்பி சித்தூரை விட்டுப் புறப்பட்ட பிருத்விராஜர், மேவாரின் விரோதிகளைப் பல இடங்களில் அடியோடு அழித்து வெற்றி வாகை சூடினார். சதா மேவாரின் மேற்கு அரணான நாதோல் கோட்டையைச் சூறையாடி வந்த ஹாராவளி மலைவாசிகளுடன் போரிட்டு

அவர்களை ஒடுக்கினார். மீனவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களை முறியடித்தார். மாத்ரைசா ராஜபுத்ரர்களை அடக்கி, கோத்வாரத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டினார். இப்படி எத்தனை எத்தனையோ வீரச் செயல்களை ராஜபுதனம் கண்டது, அதிசயித்தது'' என்று சொல்லிக்கொண்டே போன சிலாதித்தன், உணர்ச்சிப் பெருக்கால் சிறிது நேரம் பேச்சை நிறுத்தினான்.

ஸங்கனும் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தாலும் மௌனம் சாதிக்காமல், ''இத்தகைய மகாவீரன்தான் மேவார் அரியணையில் வீற்றிருக்கத் தகுந்தவன்'' என்று குரலிலும் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி பூரணமாகப் பிரதிபலிக்கக் கூறினான்.

ஸங்கனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிலாதித்தன், உணர்ச்சி கரைபுரண்டு ஓடியதால் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கக் கூறினான், ''அந்தப் பாக்கியம் மேவாருக்கு இல்லை'' என்று.

''ஏன்?'' ஸங்கன் கேள்வியில் சந்தேகம் ஒலித்தது.

''கரம் சந்த்தின் பெண்ணை பிருத்விராஜருக்கு மண முடிக்க நான் அவர் படத்தை அனுப்பினேன்.''

''ஆம்.''

''அது சாத்தியமில்லையென்று பதில் வந்தது.''

''ஆம்.''

''ஆகவே, தோடாராவ் மகள் தாராபாயை பிருத்வி ராஜர் மணந்தார்.''

''சரியான திருமணந்தான். இருவரும் வீர உணர்ச்சி யுள்ளவர்கள்.''

''அதுமட்டுமல்ல, இருவரும் ஆயுதபாணிகளாக வேட்டைக்கும் போர் முனைக்கும் போய்க் கொண்டிருந் தார்கள்.''

''ராஜபுத்ரிகள் வாளும் வில்லும் அம்பும் கொண்டு போரிடுவது புதிதல்ல.''

''உண்மைதான், இளவரசே. இருப்பினும் தாரா பாய்க்கும் பிருத்விராஜருக்கும் சதா சண்டை இருந்து கொண்டிருந்தது. சில வேளைகளில் மனைவியைப் புறக்கணிக்கவும் கொடுமையாக நடத்தவும் முற்பட்டார் பிருத்விராஜர். அதன் விளைவு-'' மேலே பேச முடியாமல் திணறினான் சிலாதித்தன்.

''விளைவு என்ன சிலாதித்தா? சொல்'' என்று கேட்டான் ஸங்கன், கவலை பாய்ந்தோட.

''மரணம்.''

''என்ன! பிருத்விராஜனும் மாண்டுவிட்டானா?''

''ஆம்; தங்கை கொடுமைப்படுவதைக் கண்டு அவர் மைத்துனர் பிருத்விராஜருக்கு விஷம் வைத்தார்.''

இதைக் கேட்ட ஸங்கன் கால்கள் நடுங்கின. மெள்ள இருமுறை தள்ளாடி நடந்து, சற்று தூரத்திலிருந்த மஞ்சத்திற்குச் சென்று அதிலமர்ந்து, முகத்தை இரு கைகளிலும் புதைத்துக்கொண்டான். நீண்ட நேரம் அவன் பேசவில்லை! மற்ற இருவருங்கூட அவனிருந்த நிலையைக் கண்டு பேச்சிழந்து நின்றனர். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பேச்சைத் தொடங்கிய ஸங்கன், ''சிலாதித்தா, இது உண்மையா? எங்கள் குலச்செல்வங்கள் இரண்டும் மறைந்து விட்டனவா?'' என்று குரல் தழுதழுக்கக் கேட்டான்.

''ஆம், இளவரசே! மேவார் மகுடம் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது'' என்றான் சிலாதித்தன், மகிழ்ச்சி சிறிது மற்ற குரலில்.

"பிருத்விராஜன் ஆளட்டுமென்றுதானே நான் சாருணீதேவியின் ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு, மேவார் எல்லையைக் கடந்து இங்கு வந்தேன்! விதி இப்படியா திரும்ப வேண்டும்!'' என்றான், சோகம் பரிபூரணமாகக் குரலில் பிரதிபலிக்க.

"பிருத்விராஜருக்குச் சொர்ணாதேவியைக் கொடுக்க கரம்சந்த் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் அவர் தாராபாயை மணந்திருக்க மாட்டார், மரணமும் அடைந்திருக்க மாட்டார்.''

"உண்மைதான்'' என்று ஸங்கனும் ஒப்புக் கொண்டான்.

இதைக் கேட்டதும் கரம்சந்த்தின் சொற்கள் உக்கிரத்துடன் எழுந்தன. "படம் வருமுன்பு சொர்ணாதேவி தன் இதயத்தை இவருக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டாள்'' என்று உக்கிரத்தோடு உணர்த்தினார் கரம்சந்த்.

"இளவரசர் கொடுத்து வைத்தவர். இதயத்துக்குத் தகுந்த ராணி, இணையற்ற மேவாரின் மகுடம்-இரண்டுமே கிடைத்திருக்கின்றன'' என்று சிலாதித்தன் கூறினான். அவன் பேச்சில் மகிழ்ச்சி இல்லை. வெறுப்பு இருந்தது. அதைக் கவனிக்க ஸங்கனோ, கரம்சந்த்தோ தவறவில்லை.

அத்துடன் அந்தச் சம்பாஷணையை முடிக்க இஷ்டப் பட்ட ஸங்கன், மஞ்சத்திலிருந்து திடீரென எழுந்தான். "சிலாதித்தா! மேவாருக்கு உடனே புறப்பட புரவிகளையும் ன் வீரர்களையும் தயார்செய். இன்னும் கால் ஜாமத்தில் நாம் புறப்படுகிறோம்'' என்று கூறிய ஸங்கன், மேற்கொண்டு அங்கு நிற்காமல், அந்த அறையை விட்டு வெளிப்பட்டு, ஆடவர்கள் யாரும் கடக்க முடியாத

சொர்ணாதேவியின் அந்தப்புரக் கட்டுக் காவலர்களைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் கடந்து, அவளிருக்கும் அறைக்குள் திடும் பிரவேசமாக நுழைந்தான். அப்பொழுது தான் சொர்ணாதேவி மாற்றுடை அணிந்து, அறையிலிருந்த நிலைக்கண்ணாடிக்கெதிரில் தன்னை அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அத்தியாயம்-10

மூன்று கடமைகள்

அந்தப்புர அறையின் நிலைக்கண்ணாடி முன்பாக அழகு பார்த்துக் கொண்டு சொர்ண பிம்பம் போல் காட்சியளித்த சொர்ணாதேவியைப் பின்புறமாக அணுகிய ஸங்கன், சற்று எட்டவே நின்று, அவள் இணையற்ற எழிலில் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் நின்றான். அந்த மங்கையின் சிந்தையை அள்ளும் கவர்ச்சி வளைவுகள் திடீரென வீசப்பட்ட மாய வலைபோல ஸங்கன் புத்தியைக் கனவேகத்தில் கவர்ந்து கொண்டதால், மேவாரிலிருந்த தந்தையின் அபாய நிலையைப் பற்றிய எண்ணமும் ஓரளவு அந்த மாய வலைக்குள் மறையவே செய்தது. கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் தெரிந்ததெல்லாம், எதிரே நின்ற அந்த மோகன உருவந்தான்.

அவள் அணிந்திருந்த மாற்றுடை சாதாரண வெண் பட்டுப் புடவைதான். மஞ்சளாற்றில் நீராடிய சமயத்தில் நனைந்துவிட்ட கூந்தலின் அடிப்புறங்களை உலர்த்தக்

கூந்தலுக்கு நடுவில் மாத்திரம் சிறு பின்னல் போட்டு அடியில் அதை முடிந்திருந்ததால், கூந்தல் ஓரளவு விரிந்து கிடந்தது. விரிந்த பகுதியில் செருகப்பட்ட செண்பகப் புஷ்கங்கள் இரண்டு, கூந்தலின் கருமைக்கிடையே மஞ்சள் இதழ்களை விரித்துக்கொண்டு படுத்திருந்தன. அந்த மஞ்சள் புஷ்பங்களைக் கவனித்த ஸங்கனின் ஒற்றைக் கண் சிறிது சிந்தனையை மலரச் செய்தது. நாஹ்ராமக்ரோவின் மாதாவின் சிலையும், தபஸ்வினியின் உருவமும் சிந்தனையில் வலம் வந்தன. 'ஸங்கா! மஞ்சள்தான் உனக்கு மங்களத்தை விளைவிக்கும், மறவாதே அதை' என்று, அந்தச் சமயத்தில்கூட தபஸ்வினியின் இதழ்கள், சிந்தனையில் எழுந்த கருத்துகளை ஆமோதிப்பன போல், அந்தச் செண்பக மலர்கள் இரண்டும் அறை விளக்குகளில் சற்று அதிகமாகவே பிரதிபலித்தன.

கருத்த கூந்தலுக்கிடையே அந்த மஞ்சள் மலர்கள் விளையாடிய அழகிலும், வெண்பட்டின் மேல் விரிந்த கூந்தலின் கருமைக்குள்ளே புதைந்து கிடந்த கழுத்தின் பக்கப்பகுதியில் வெண்மையை அதிகமாக எடுத்துக் காட்டிய இன்பத்திலும் சற்று நேரம் நின்ற ஸங்கன், சற்று தைரியமாகவே சொர்ணாதேவியை நெருங்கி, அவள் தோள்மேல் தன் கையை வைத்தான்.

அந்த ஸ்பரிசத்தில் சொர்ணாதேவியின் உடல் குலுங்குமென்றோ, அவள் திடீரென அச்சப்பட்டுத் திரும்புவாளென்றோ ஸங்கன் நினைத்திருந்தால் அவன் ஏமாந்தே போனான். சொர்ணாதேவி நின்ற நிலையிலிருந்து சிறிதும் அசையவுமில்லை, பின்புறம் வந்து தன் தோள்மேல் கை வைத்த ஸங்கனைத் திரும்பிப் பார்க்கவுமில்லை. அவன் வாயிற்படியைத் தாண்டி அறைக்குள் காலெடுத்து

வைத்தபோதே அவன் வருகையைக் கண்ணாடியில் பார்த்துவிட்ட சொர்ணாதேவி, அவன் ஒவ்வொர் அசைவையும் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தாளாதலால், அவன் தோள்மேல் கையை வைத்தபோது சற்று புன்முறுவல் செய்து கொண்டாளே தவிர, தலையைத் திருப்பவில்லை. அவன் உள்ளே நுழைந்தது, சில விநாடிகள் நின்றது, தன்னை அந்த ஒற்றைக் கண்ணால் ஆராய்ந்தது, அத்தனையும் பார்த்துப் பார்த்து வெட்கத்தையும் இன்பத்தையும் ஒரேயடியாக அடைந்திருந்த சொர்ணாதேவி, தன் மனத்தை நன்றாகக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு உணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் அடக்கி வைத்திருந்தாளாகையால் ஸங்கனை அவள் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

அவள் உறுதியைக் கண்டுபிரமித்துப் போன ஸங்கன், 'அப்பா! எத்தனை கடின இதயம்' என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு அவள் தோளைப் பிடித்துத் தனக்காகத் திருப்பி, இடையில் தனது இரு கைகளையும் கொடுத்து அவளை ஒருமுறை உலுக்கினான். சொர்ணாதேவியின் கண்கள் ஒரு விநாடி அவன் கண்ணுடன் உறவாடின. பிறகு, பவள இதழ்கள் திறந்து, ''எதற்காக இப்படி உலுக்குகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

''சில மரங்களை உலுக்கினால்தான் பழம் கிடைக்கும்'' என்றான் ஸங்கன்.

''நானென்ன நெல்லிமரமா?''

''ஆம்.''

''அப்படியானால் நெல்லிக்காய் மாதிரி புளிக்கிறேனோ உங்களுக்கு?''

''அதல்ல உவமை, சொர்ணா.''

"வேறெது?"

"நெல்லிக்காயில் தங்கமிருக்கிறதென்று ஆயுர்வேதம் சொல்லுகிறது."

"ஒகோ!"

"அதுவும் மஞ்சள் நிறம்."

"ஆம்."

"மஞ்சள் நிறந்தான் எனக்கு அதிர்ஷ்டம் என்று நாஹ்ராமக்ரோ தபஸ்வினி கூறியிருக்கிறாள். வந்ததும் மஞ்சள் நிற செண்பக மலர்கள் உன் கூந்தலில் விளையாடு வதைக் கண்டேன். பிறகு, பழுத்த நெல்லியின் பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன் நிறத்தை உன் மேனியின் திறந்த இடங்களில் கண்டேன்."

"நீங்கள் கவிஞரா?" என்று கேட்டாள் சொர்ணா தேவி, பொய்க்கோபத்தை முகத்தில் காட்டி.

"ஏன் கேட்கிறாய்?" என்று வினவினான் லங்கன்.

"கவிகளைவிட நன்றாக வர்ணிக்கிறீர்களே!" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் சொர்ணா.

"கவிகள் வர்ணிப்பது எதனால் தெரியுமா?"

"சொல்லுங்கள்."

"பரதேவதையின் அருளால்."

"தெரிகிறது, தெரிகிறது."

"பரதேவதை அருகிலிருந்தால் கவியின் சக்தி தானே வருகிறது, என்னைப் போன்ற சாதாரண வீரனுக்கும்" என்று சொல்லிய லங்கன், அவள் இடையின் பக்கங்களை மட்டும் தொட்டு நின்ற தன் கரங்களை நீட்டி, அவள் உடலை வளைத்துத் தன்னை நோக்கி இழுத்தான். தங்கு

தடையில்லாமல் அந்தச் சிறைக்குள் அவள் நுழைந்தாள். இருவரும் சில விநாடிகள் இந்த உலகத்தைவிட்டு எங்கோ பறந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நினைவு மறந்து, நிலை மறந்து, சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த அந்த இருவரில் முதன் முதலாக லேசாகச் சுரணை வரப்பெற்ற லங்கன், அவள் அழகிய சரீரத்திலிருந்து தனது கைகளை எடுத்து, அவளையும் விடுவித்தான். அந்த இன்ப மாயையிலிருந்து விடுபட்டதும், தனக்கு மேவார் தலைநகரத்தில் காத்திருக்கும் துன்பநிலை எண்ணத்துக்கு வரவே, சற்று துக்கங் கலந்த பெருமூச்சு விட்ட லங்கன் சொர்ணாதேவியை நோக்கி, "சொர்ணா! கடமை என்னை அழைக்கிறது. ஆகையால், உன்னிடம் விடைபெற வந்தேன்! வந்த இடத்தில் உன்னைக் கண்டதும் கடமையை மட்டுமல்ல, உலகத்தையே மறந்தேன்" என்று ஏதோ மேலும் சொல்லப் போய், சிறிது நிதானித்தான்.

சொர்ணா உடனே பதில் சொல்லவில்லை. அந்த ஆடவன் வலிய அணைப்பிலிருந்து விலகிய பின்பும் கௌவிக்கொண்டிருந்த வெட்கத்திலிருந்து விடுபடாத வளாய் நிலத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு சமாளித்துக்கொண்டு, "கடமையா?" என்று ஏதோ கேட்க வேண்டுமென்பதற்காக விசாரித்தாள்.

"ஆம், சொர்ணா! கடமைதான்" என்றான் லங்கன்.

நிலத்திலிருந்து கண்களை உயர்த்தாமலே கேட்டாள் சொர்ணா, "அதற்காகப் பிரிய வேண்டுமா?" என்று.

"ஆம்; பிரியத்தான் வேண்டும்."

"இங்கு உங்களுக்குக் கடமை ஏதுமில்லையா?" என்று கேட்டாள் சொர்ணாதேவி, சிறிது சங்கடம் தொனித்த குரலில்.

ஸங்கன் அவள் கேள்வியின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டான். ஆகவே கூறினான்: ''இருக்கிறது, சொர்ணா. ஆனால் ஒரு மனிதனைப் பல கடமைகள் அழைக்கும் போது, எது முதல் கடமை, எது இரண்டாவது கடமை, எது மூன்றாவது கடமை என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நிர்ணயித்து அதற்கேற்ப முறைப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.''

சொர்ணா தன் அழகிய விழிகளை அவனை நோக்கி உயர்த்தினாள். ''அப்படி மூன்று கடமைகள் இப்பொழுது முளைத்திருக்கின்றனவா?'' என்று கேட்டாள் கவலையுடன்.

''பிறக்கும்போதே மனிதன் கடமைகளுடன் பிறக்கிறான். ஆனால், அவை வாழ்க்கையின் பலதரப்பட்ட சமயங்களில் மோதுகின்றன.''

''அந்தச் சமயத்தில் இது ஒன்று உங்களுக்கு?''

''ஆம்; பிறந்த நாட்டுப் பணி முதல் கடமை. இரண்டாவது கடமை ஈன்றெடுத்த தந்தை தாய்க்கு. மூன்றாவது கடமை...'' சற்று நிறுத்தினான்.

அவன் சொல்ல முயன்றது அவளுக்குத் தெரிந்தே இருந்தாலும், ''தயங்க வேண்டாம், சொல்லுங்கள்'' என்றாள்.

''கைப்பிடித்த மனைவிக்கு'' என்ற ஸங்கன் மேலும் சொன்னான்: ''சொர்ணா! நாடு என்னை அழைக்கிறது. தந்தை என்னை அழைக்கிறார். இரண்டு கடமைகளை நிறைவேற்ற நான் மேவார் செல்லவேண்டும். அந்தக் கடமைகளை முடித்தபின்பு உன்னைப் பற்றிய கடமையைக் கவனிக்கிறேன்.''

சொர்ணாதேவியின் கூர்விழிகள் வெகு கம்பீரமாக ஸங்கனின் ஒற்றை விழியைச் சந்தித்தன. ''என்னை மூன்றாம் பட்சமாகத்தான் வைத்திருக்கிறீர்கள்!'' என்றாள், சற்றுக் கோபத்தைக் குரலில் காட்டி.

ஸங்கன் அவள் கைகளிரண்டையும் ஆசையுடன் பற்றிக் கொண்டான். அவள் முகத்தைப் பயமோ தயக்கமோ இன்றி ஏறிட்டு நோக்கினான். தந்தை மரணப் படுக்கையிலிருக்கும் செய்தி ஒருபுறம், சகோதரர்கள் மாண்ட செய்தி ஒரு புறம், எதிரே நின்ற காதலியின் பிணக்கு ஒரு புறம்-இப்படி முப்புறமும் வாட்டப்பட்ட சமயத்திலும் நிதானத்தையோ நியாயத்தையோ இழக்காமல் பேசினான் ஸங்கன். ''ஆம் சொர்ணா! நீ மூன்றாம் பட்சந்தான். நாட்டைவிட, நாட்டு மக்களை விட, நான் எதையும் முதன்மையாக மதிக்கவில்லை. என் தந்தை, தாய் இருவரையுங்கூட அதிகமாக மதிக்கவில்லை. அவர்கள் நாட்டுக்கு அடுத்தபடிதான். ஆகவே, உன்னை மூன்றாம் பட்சமாகத்தான் மதிக்க முடியும். இந்த விஷயத்தில் நான் பொய் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை. காதல் விஷயத்தில் பொய் சொல்ல சாஸ்திரம் அனுமதிக்கிறது. அந்த அனுமதியைக்கூட நான் பயன் படுத்திக் கொள்ள இஷ்டப் படவில்லை. ஆனால், ஒன்று கூறுவேன்...''

''என்ன அது?''

''நாலாம் பட்சமாக நான் கருதுவது ஒன்றிருக்கிறது.''

''எது?''

''என் உயிர்'' என்று ஸங்கன் மிக மெதுவாகவும் அலட்சியமாகவும் அறிவித்தான்.

அவன் சொல்லியதன் பொருளைப் புரிந்துகொண்ட சொர்ணாதேவியின் உடல் பூரித்தது. உள்ளம் உவகை

கொண்டது. உயிருக்கும் மேலாகத் தன்னை நேசிப்பதை மேவார் அரசகுமாரன் குறிப்பிடுகிறானென்பதை அறிந்து கொண்ட சொர்ணாதேவி, சங்கடத்தால் நின்ற இடத்திலேயே சிறிது அசைந்தாள். அதுவரைக்கும் பற்றி நின்ற அவள் கைகளைவிட்டுச் சற்று விலகிய ஸங்கன், துயரம் தோய்ந்த குரலில் தனக்குக் கிடைத்த செய்தியை விவரிக்கத் தொடங்கி, "சொர்ணா! மேவாரிலிருந்து சிலாதித்தன் வந்திருக்கிறான். துயரம் தரும் செய்தியையும் கொண்டு வந்திருக்கிறான்" என்று கூறினான்.

சிலாதித்தன் பெயரைக் கேட்டதுமே ஒருமுறை நடுங்கினாள் சொர்ணாதேவி. பிருத்விராஜன் படத்தை வரைந்து அனுப்பித் தன்னைப் பெண் கேட்டது அவன் தானென்பதை அறிந்திருந்ததால் மட்டுமல்ல, ஏதோ விவரிக்க இயலாத பல காரணங்களால் சிலாதித்தன் பெயரை வெறுத்தே வந்தாள். ஆகவே, அவன் வந்திருப்பதைக் கேட்டதும், "என்ன! சிலாதித்தனா வந்திருக்கிறான்? மேவார் தளபதி வந்திருப்பதாகவல்லவா சொன்னார்கள்?" என்று கூறினாள், குரலும் லேசாக நடுங்க.

"அவன்தான் இப்பொழுது மேவார் நாட்டின் தளபதி."

"தங்கள் தந்தை இவரையா தளபதியாக நியமித்தார்?"

"தந்தை நியமிக்கவில்லையாம். என் சகோதரன் பிருத்வி இளவரசனாயிருந்தபோது நியமித்தானாம்."

"ஓகோ!"

"ஆமாம் சொர்ணா. இவனைத் தளபதியாக நியமித்த பிருத்வியும் இறந்துவிட்டான். என் தம்பி ஜெய்மல்லும் இறந்துவிட்டான்."

"யார்? உங்கள் கண்ணில் அம்பெய்ந்தவரா?"

"ஆம், சொர்ணா! அம்பெய்ந்தான் என்னை என் தம்பி தானே அவன்?"

"தம்பியா...." சொர்ணாவின் கேள்வியில் ஏளன மிருந்தது.

அந்த ஏளனத்தைக் கவனித்த ஸங்கன், "சொர்ணா! இத்தகைய விருப்பு வெறுப்புகளை நீ விட்டுவிட வேண்டும். என் விரல் என் கண்ணைக் குத்திவிட்டால் அதை நான் வெட்டிவிடுவேனா?" என்றான்.

"தங்கள் கண்ணை அழித்தவரை நான் பாராட்ட வேண்டுமா?"

"பாராட்டவும் வேண்டாம். பழிக்கவும் வேண்டாம். நாளை நீ மேவார் ராணியாக என் பக்கத்தில் அமரப் போகிறவள். யாரையும் எதையும் மன்னிக்கும் மனப் பக்குவம் வேண்டும் உனக்கு."

இதைக் கேட்டதும் உண்மையை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்ட சொர்ணாதேவி, "அப்படியானால் உங்கள் தந்தை?" என்று கேட்டு மென்று விழுங்கினாள்.

"மரணப் படுக்கையிலிருக்கிறார். ஆகவே, என்னை அழைத்துவரச் சிலாதித்தனை அனுப்பியிருக்கிறார்" என்று விளக்கிய ஸங்கனை நோக்கிய சொர்ணாதேவி, "சரி, கிளம்புவோம்" என்றாள்.

"கிளம்புவோமா?" ஸங்கன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"ஆம், நீங்கள் சென்றபின் எனக்கு இங்கென்ன வேலை?" என்று சொர்ணாதேவி பதிலுக்கு வினவினாள்.